

Interview met pastor Sanne

-februari 2022-

Tussen de vele stormen door hadden we afgesproken, voor een babbel, al wandelend. De vragen had ik zorgvuldig genoteerd en overwogen; ze stonden in een onnozel notablokje van de smurfen, handig en klein om tijdens het gesprek af en toe iets bij te schrijven.

We trokken langs de oude meanderende armen van de Schelde in Zevegem, in alle stilte en rust, tussen bomen - sommige omvergewaaid – en weilanden en in de verte we ontwaarden de exmoorpony's. Daar hielden we even halt en vertelde Sanne hoe ze op de dag van de storm Eunice voorbij wandelde en zag dat het veulen pas geboren was, nog nat van het vruchtwater...schoon!

Wanneer ben je pastor geworden?

Niet zo'n eenvoudige, deze intro.

Het korte antwoord is: in 2012 hebben de bestuurders van de VZW die toen in de steigers, stond me gevraagd om hun pastoraal vrijgestelde te worden. In 2013 werd ik dan 'aangesteld' als pastor voor De Pinte en Zevegem. In die tijd waren we nog geen parochie samen met Latem en Deurle.

Maar eigenlijk is er veel meer dan die 'exacte' datums. Dit is het langere antwoord.

Ik gaf sinds 1992 les in het vierde leerjaar in Zevegem. En op een bepaalde manier kan in de klas staan ook herderen zijn: in de zorg om en de aandacht voor een kind, of in het zoeken naar het geven van goede communicatie met ouders, in de manier waarop je team vormt en voor mekaar collega bent... Tegelijk was ik naast het leerkracht zijn gaandeweg redelijk wat ingeschakeld geraakt op parochiaal vlak.

Na een loopbaanonderbreking in 2012 heb ik voor de pastoraal gekozen. Toch had ik tot de laatste minuut graag voor de klas gestaan. Ik heb in die zin nooit 'nee' gezegd aan het onderwijs of aan de klas, maar wel 'ja' aan de pastoraal. Het was geen plote carrièreswitch. Hoe het dan komt dat ik toch op zeker ogenblik voor dit soort leven koos? Op een bepaald moment kan je je niet meer kunt inbeelden dat je nog iets anders zou doen. Toch weet je niet precies wanneer het zo ver is kunnen komen, want er speelt veel in mee. Het is zoals met vriendschap: op een dag zeg je: "Dat is mijn vriend" al groeide die vriendschap al jaren voordien.

Nog belangrijker dan wanneer ik het zou 'geworden' zijn, is het gegeven dat je het elke dag opnieuw wordt, of moet of mag of kunt worden. Het is geen verworven kwestie maar een weg. Je wordt het elke dag een beetje opnieuw -samen met de mensen, doorheen de uitdagingen of de kansen, en met de handen gevouwen en de Schrift op de schoot.

Wat is jouw belangrijkste taak als pastor?

Oog hebben voor de anderen? Er zijn voor anderen? Dat betekent ook voor de vele vrijwilligers die eveneens herderlijk zijn.

De realiteit doet me zeggen dat er veel andere taken zijn die vervuld worden, toch vind ik dit het meest kenmerkende: vanuit mijn eigen geloofservaring -die ik altijd samenvat met "ge zijt niet alleen"- anderen laten delen in die ervaring. Ge zijt niet alleen, niet in vreugde en niet in verdriet.

Het is een soort van 'er zijn', zonder therapeut te wezen, want ik heb geen oplossingen. Enkel het instrument van de liefde: aandacht.'

Het is ook 'er zijn' in zijn digitale vorm: sms'je, een whatsappje, een mail.

Weet je, het is voor mij geen taak of job, maar een manier van leven. En het is een cadeau zo te mogen bestaan.

Hoe ziet een dag, een week als pastor eruit?

Spontaan is de reactie "goh, allemaal verschillend". Maar al wandelend en nadenkend komt er toch min of meer zeker ritme naar boven.

Mijn dag begint met de evangeliëlezing van die dag. Indien er geen begrafenissen of vergaderingen zijn, besteed ik de voormiddag vooral aan het scherm: alles wat via de computer verloopt, en dat is best wel een heel breed palet.

De namiddag probeer ik vrij te houden voor mensen die zeggen 'kom eens af, ik zou eens willen babbelen'. Rekening houdend met hoe dringend het is en wat mogelijk is, spreek ik dan af. Dat kan zijn hier bij mij thuis, of bij iemand thuis, of op bezoek in het ziekenhuis, of we gaan wandelen, of lunchen over de middag,

's Avonds zijn er vaak vergaderingen met de verschillende werkgroepen. Als er geen vergadering is, dan werk ik graag wat meer inhoudelijk in de avonduren. Bijvoorbeeld nadenken en uitschrijven van een homilie, of een bijzondere viering uitwerken, of zaken opzoeken.

In het weekend heb ik les op zaterdagvoormiddag en zijn er natuurlijk de vieringen in de verschillende kerken.

Tijdens onze wandeling merken we een omvergewaaide boom op. Sanne citeert: 'Als een boom valt maakt hij veel lawaai. Een bos dat groeit gebeurt in stilte'. Misschien vertelt dat wel iets over hoe Sanne in 'stilte' de parochie laat groeien door 'te zijn'.

En ergens probeer ik tussendoor elke dag te wandelen. Een halfuurtje als het kan, dat is tot aan de Schelde en terug. Als dat niet lukt is het een korter toerke, maar toch even gaan wandelen, want wandelen is stilte zoeken, en het doet je -ook letterlijk- vooruit kijken.

Ik leerde gaandeweg dat je ook genoeg marges moet inbouwen voor wat onverwacht je pad kruist: iemand die iets vraagt of nodig heeft, een overlijden (of de uren ervoor) ...

Meer nog dan te spreken van gevulde agenda is het een 'vervullend' leven.

Het verschil met dat veel gestructureerder leven als leerkracht is groot en toch is het niet moeilijk. Zoals ik al zei, ik ervaar het als een genade dat ik me beschikbaar kan en mag opstellen. Het is 'uit genade geboren beschikbaarheid' - een sjieke titel voor op een visitekaartje ☺

In het gesprek hoor ik hoe pastor Sanne oog houdt voor alles, ook voor wat niet gezegd wordt, hoe ze de zovele verschillende domeinen in onze parochie met zich meedraagt en verbindt... een helikopter perspectief over de totaliteit zonder de details uit het oog te verliezen, een organisatorische en herderlijke basis.

Waarom beleef je vreugde? En wat ervaar je als moeilijk?

Ik zou de vraag anders stellen, zegt Sanne: 'waarom beleef je GEEN vreugde?', want elke mail, elke ontmoeting heeft een pastorale kans. Vreugde beleef ik ook aan het zien dat we ons geloof delen en mogen zien wat het met al die mensen doet; vreugde in al die tochten van hoop die je met mensen gaat En natuurlijk ook vreugde in bijvoorbeeld het dansen van de 'Jerusalema', in het samen zingen, in de samenwerking met de vele vrijwilligers....

Wat ik als moeilijk ervaar? Machteloosheid om wat mensen overkomt, of wordt aangedaan. Dichtbij, en veraf.

Wanneer ik persoonlijk iets als moeilijk ervaar, dan ga ik lezen: psalmen, nog eens het evangelie van de dag, of een beschouwing, of iets van Oosterhuis of...

Het bijzondere van die gelovige teksten is dat ze je telkens weer "op je plaats zetten". En die plaats is: ge zijt graag gezien, ge zijt niet alleen!

Over dragen gesproken, door wie of wat word jij gedragen?

Onmiddellijk zegt Sanne: precies door die geloofservaring 'ge zijt niet alleen'.

Weet je, als we in de kerk bidden om nabijheid, dan is eigenlijk altijd dat ingesloten: laat die ervaring alstublieft niet verdwijnen.

Het goede dat gebeurt door gelovigen is niet beter en niet groter dan alle andere vormen van dienstbaarheid en sociale inzet. Toch wordt onze dienstbaarheid als christen uitdrukkelijk op die manier gedragen ; is ze daarin geworteld.

Zeker word ik gedragen door mijn echtgenoot. De beslissing om dit soort leven aan te gaan kon ik als getrouwde vrouw niet alleen nemen. Wat zo schoon is: hij ziet dat het mij gelukkig maakt, en dus is het goed zo voor hem.

Ik mag ook van geluk spreken dat er een VZW is, en sponsors. Dat besef ik.

In de parochieploeg dragen en steunen we mekaar op een heel intense wijze.

Dat het voor Piet allemaal kan en mag is geen detail. Ik heb altijd alle kansen en ruimte gekregen en weet dat zo iets niet op alle parochies mogelijk is. Het is een weg die toekomst draagt, maar niet alle parochiepriesters zien het zo.

En er is de verbondenheid met zoveel parochianen, maar niet minder met mensen als onze vluchtelingen die je niet in de kerk ziet, maar die in wezen wel mijn pastor zijn mogelijk maken.....

Ook in die contacten voel ik me gedragen. Door hen is het soms heel relatief waar we mee bezig zijn.

Evenzeer heb ik nood en deugd aan mensen die niet gelovig zijn, zoals een groot deel van mijn familie en de meeste van onze vrienden. Zij houden me enerzijds een spiegel voor (slijpen me, maken me scherp) en tillen mij anderzijds nu en dan uit datgene wat soms een ratrace dreigt te worden.

Van welke parochie wil jij pastor zijn?

NIET van die parochie die zegt: wij kunnen, en weten en doen het. Een parochie is altijd onderweg. En het is ook heerlijk om nu en dan eens kliederkerk te zijn. Dat houdt het menselijk, en nederig.

En NIET die parochie die zegt: we gaan het hier eens van nul af aan zelf uitvinden. We staan in een lange traditie en ik vind het juist nodig om vanuit die traditie, vanuit de Schrift te vertrekken. Wij moeten het dus niet uitvinden en dan de bijbel erop leggen. Integendeel, we vertrekken vanuit de bijbel en leggen daar ons leven, ons 'zijn' op.

In alle geval is het een geluk hier ter plaatse pastor te mogen zijn in en voor parochie Edith Stein. Wat een gemeenschap, wat een zegen.

Welke raad zou je geven aan iemand die pastor wil worden?

Ik zou niet echt raad weten te geven ... *'Advies klinkt vies', voeg ik eraan toe, en Sanne stemt in.*

Misschien, zegt ze al nadenkend, zou ik dan hiervan spreken: onderhoud je gebedsleven (persoonlijk en gemeenschappelijk gebed), bouw voor jezelf een ritueel in dat je helpt om te gaan met hetgeen mensen met je delen (we moeten het niet alleen dragen, we kunnen het in Zijn handen leggen), weet dat je niets moet of kunt oplossen (je brengt enkel aanwezigheid), bewaar genoeg tijd alleen (je hebt die nodig), volg de actualiteit (we staan niet buiten de wereld), zoek naar goede lectuur en vorming (blijf dus 'leerling' in alle betekenissen van het woord),

En: koop stevige wandelschoenen.

Anderhalf uur lang waren we weg van deze wereld, luisterend, vragend, zoekend met elkaar, met heel ons 'zijn' verbonden, betrokken op elkaar én op die Ene die ons allen draagt. Het is een genade om met jou, pastor Sanne, zo samen, omarmd door de meanders van de Schelde, op wandel te mogen gaan (letterlijk en figuurlijk). Bedankt voor zoveel. Zoveel openheid, zoveel 'er zijn', zoveel gedragenheid, zoveel beschikbaarheid.

Veerle

In 2013 werd Sanne aangesteld vanuit de VZW pastor. Aanvankelijk was dat enkel voor De Pinte en Zevegem, later breidde de parochie en logischerwijze ook Sanne haar aanstelling, uit naar Latem en Deurle, want zo zijn we één parochie Edith Stein.

Tot in 2019 werkte Sanne met dezelfde inzet als nu. Echter toen was er vanuit de VZW, beroep doend op de giften, enkel de mogelijkheid om haar deeltijds te verlonen.

In 2019 werd Sanne ook aangesteld door het bisdom en kreeg het statuut 'parochie-assistent'. Dat betekent dat zij nu een voltijds loon heeft: deeltijds betaald door de overheid, en deeltijds betaald door de VZW pastor.

In het najaar kregen alle abonnees van dit parochieblad de jaarlijkse nieuwsbrief van de VZW, enerzijds om de sponsors te bedanken, anderzijds om transparant te zijn. Het was ook de bedoeling om het project, dat nog steeds niet bij iedereen gekend is, onder de aandacht te brengen.

Nu in het voorjaar wordt de werking van de VZW in de kijker gesteld door dit interview.

In het najaar wordt een benefietconcert t.v.v. de VZW gepland.

Wie graag de VZW pastor steunt. kan dit -al dan niet op regelmatige basis- doen op het rekeningnummer BE78 8921 3560 6086 van VZW pastor Edith Steinparochie, Kerkplein 1, De Pinte, telkens met vermelding 'pastor'. Op de website vind je eveneens (via 'Mensen') een pagina met toelichting. Van harte dank.